

демократичного ладу. Пророцтва Ісаїї є джерелом шевченкового наслідування. Вірш починається метафоричною картиною — звертанням поета до землі, яка поки що дощами «не полита», квітучими «злаками не повита». Відчувається сильне бажання Шевченка бачити землю оновленою; поет уже наперед радісно вітає землю з тим, що вона розпуститься й зацвіте. Тому вигук «Радуйся!» повторюється.

Революція для поета — Божий суд, Господнє диво, тому автор звертається до всіх темних і незрячих — довготерпеливих, у яких, нарешті ...спочинуть невольничі Утомлені руки, І коліна одпочинуть, Кайданами куті. і «святая на землю правда прилетить».

Найбільше «чудо» нового ладу, за Шевченком, — воля, добро, справедливість.

Прорветься слово, як вода, І дебрь — пустиня неполита, Зцілющою водою вмита, Прокинеться і потечуть Веселі ріки!? Скільки віри!?

Загальнолюдське значення поезії Шевченка і в тому, що вона самому українському народові дала розуміння його долі, потреб і завдань перед обличчям майбутнього-з погляду загальнолюдської історії та боротьби, загальнолюдських завоювань розуму і духу; з висоти найпередовіших ідеалів і уявлень свого часу. Давши людству краще з українського, він водночас дав Україні краще із уселюдського-в самому рівні та якості своєї думки, свого слова.

Поезія Тараса Шевченка давно стала нетлінною і важливою частиною духовного єства українського народу. Шевченко для нас-це не тільки те, що вивчають, а й те, чим живуть, з чого черпають сили й надії. А те, що його досі світ знає менше, ніж інших великих поетів, пояснюється тим, що й саму Україну, яка тепер виборсується з руїн Російської імперії, світ тільки почав пізнавати.

А ми повинні пам'ятати заповіти, які посилав у глибини майбутнього великий Шевченко. Серед цих заповітів перший і останній -

*Свою Україну любить,
Любить її... во время люте,
В остатню тяжкую минуту
За неї Господа молить.*

ТАРАС ШЕВЧЕНКО И ТУРКМЭНЫ

Керимов Г., *магістрант факультета учета и финансов*

Научный руководитель – Подгородецкая И.Ю., *канд. филол. наук, доцент кафедры укр. и русск. языков*

Великий украинский писатель и художник Тарас Шевченко находился в ссылке в 1850-1855 гг. в Новопетровском форте (Форт Александровск), размещенном на берегу Каспийского моря, на полуострове Мангышлак. На протяжении семилетней ссылки он знакомился с туркменами Мангышлака, о

чем делал записи в дневнике. Под впечатлением от встреч Тарас Шевченко писал стихи и рисовал картины, посвященные историческим памятникам и традициям туркмен. Здесь же написаны его русскоязычные повести «Княгиня», «Варнак», «Художник», «Несчастный» и «Наймичка».

Вероятно, за годы ссылки Тарас Григорьевич научился говорить по-туркменски. Такое предположение можно сделать исходя из того, что и в его произведениях, и в «Дневнике» встречается много туркменских слов: *чурек* (хлеб), *кебан* (мясо), *байрам* (праздник), *чапан* (халат из овчины), *намаз* (молитва), *торба* (сумка), *агач* (дерево) и др. Кроме того, судя по «Дневнику», Т.Г. Шевченко приходил в туркменское село один и разговаривал с его жителями без переводчиков.

Общение с местными жителями – туркменами дало Т.Г. Шевченко богатейший материал для создания живописных картин, в которых художник широко отразил жизнь и быт обитателей Мангышлака середины XIX века. Интересным и ценным документом является акварельный пейзаж Тараса Шевченко «Сад возле Новопетровской крепости». На первом плане картины изображено туркменское жилище. Это настоящая бедняцкая хижина. Возле нее – молодые деревья, шумящие на ветру.

Тарас Григорьевич Шевченко мечтал о дружбе и братстве украинского и туркменского народов. Сегодня эта мечта стала явью.

ВЕРБАЛІЗАЦІЯ ПОНЯТТЯ "ЗАМОЖНІСТЬ" У ТВОРАХ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Князь Т. М., старший викладач кафедри української та російської мов

Поняття "картина світу" належить до фундаментальних понять, що виражають специфіку людини та її буття, взаємини її зі світом, найважливіші умови існування в ньому. Дослідження індивідуального стилю окремого майстра слова постає як аналіз індивідуальної мовної картини світу на предмет особливих мовно-виражальних засобів, які репрезентують специфіку світосприйняття особистості як представника певної культурної традиції.

Серед важливих мовностилістичних засобів науковці справедливо виділяють фразеологічні одиниці (ФО), адже функціонування ФО в тексті дозволяє яскраво розкрити зміст, відобразити внутрішній, емоційний стан, переживання персонажів. Оригінальне використання як традиційних, так і трансформованих фразеологізмів є характерною особливістю ідіостилю Т. Г. Шевченка.

Головними рисами суспільно-політичних поглядів Т. Г. Шевченка були послідовна антикріпосницька спрямованість та непримиренна боротьба з самодержавною політикою національного гноблення народів. Заможність Т. Г. Шевченко асоціював із незалежністю, а також вільним життям, що дає можливість не просто жити, а працювати. Поет-філософ розглядав свободу крізь призму звільнення від кріпацтва та національного гніту. Нове життя може дати колишнім кріпакам не тільки волю, а й достаток, заможність.